

NOVÁ HROZBA

ANDREAS SUCHANEK

ŠEPTAJÍCÍ LES

KLÍČ KLÍČŮ

ŠEPTAJÍCÍ LES

Flüsterwald – Der verlorene Meisterschlüssel (Vol. 5)
by Andreas Suchanek, ill. By
© Ueberreuter Verlag GmbH, Berlin, 2022
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D - 69469 Weinheim

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Bartoš Tautmanová, 2025
Cover and Illustrations © Timo Grubing, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5809-8 (pdf)

ANDREAS SUCHANEK

ŠEPTAJÍCÍ LES

SWAZEK II
NOVÁ HROZBA

DÍL PRVNÍ
KLÍČ KLÍČŮ

přeložila Markéta Bartoš Tautrmanová

Lukáš (člověk)

- * knihomol
a dobrodruh
- * musí si zvyknout
v novém městě
- * jeho rodina nemá
o Šeptajícím lese nebo
o kouzlech ani ponětí

Ella (člověk)

- * nic ji nezastaví
- * nade vše miluje svého
dědečka
- * hodně se toho naučila
v dramatickém kroužku

Štěstěnka (víla)

- * ráda kouzlí (což ne vždy vyjde podle plánu)
- * cítí se v internátu opuštěná
- * a proto často podniká (zakázané) výpravy

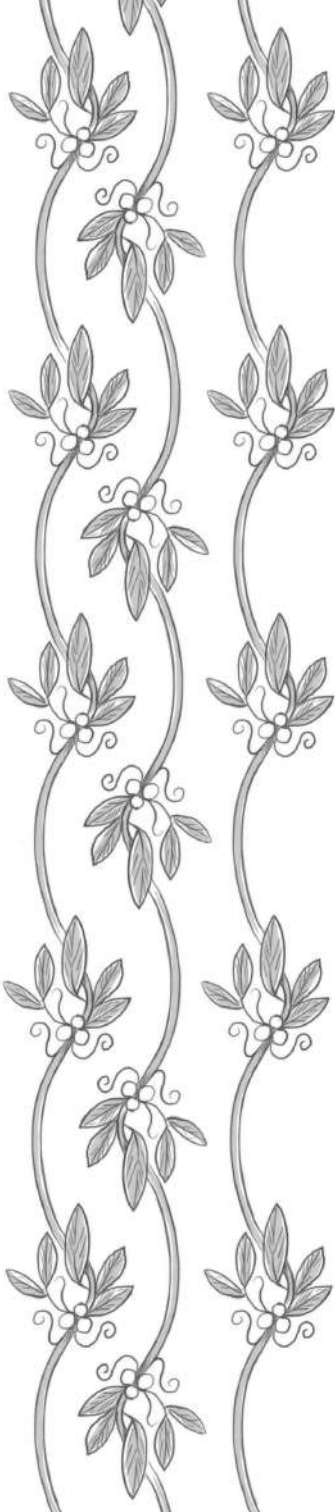
Rani (Menok)

- * mladý autor, zkoumá lidi
- * rád si zahrává se svým životem a je
- * závislý na čokoládě

Panči (kočka)

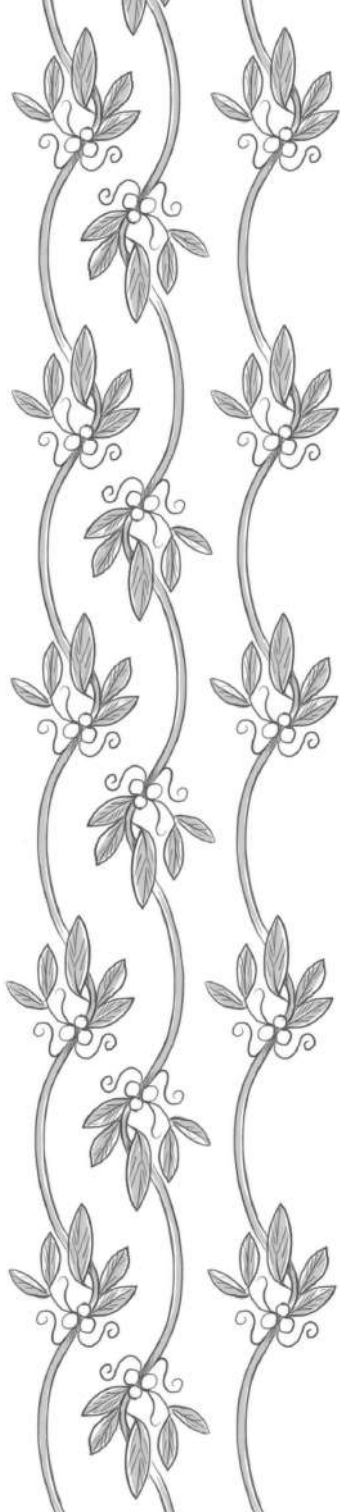
- * jmenuje se celým jménem Pedora Ulinda Naftet ze Šibalky
- * strážkyně Štěstěnky
- * má nervy z oceli

Obsah

- 8 Obsah
- 17 Předmluva
- 21 (Příliš) přátelský ředitel
- 29 Noční návštěva
- 37 Skrytá police plná magie
- 47 Shledání se srdcem lesa
- 55 V dílně
- 63 Schody do hlubin
- 71 V Říši inženýrů mrkací
dráhy
- 79 Co se tady stalo?
- 87 První překážka
- 95 Kočičí překvapení
- 103 Hrazda a tyč
- 109 Past plná strachu
- 117 Klíč klíčů
- 123 Útoky zlých koček
- 131 Návštěva u kronikáře

- 139 🍃 Katapult
145 🍃 Nad oblaky
153 🍃 První perutě
161 🍃 Rituál splnutí
169 🍃 Poslední krok
177 🍃 Na cestě k uzlu mrkací
dráhy
183 🍃 Temné kočky
189 🍃 Raniho hrdinská
dobrodružství
195 🍃 Vítězství Temných koček?
201 🍃 Vnuknutí
207 🍃 Uzel dalekých krajin
215 🍃 Porada se srdcem lesa
223 🍃 Klábosení v domku
na stromě
229 🍃 Oznámení
235 🍃 Doslov

Co se přihodilo v první řadě Šeptajícího lesa

Vítejte, dobrodruzi!

*V Šeptajícím lese se toho už událo hodně. Na
následujících stránkách se dozvíte, co se přihodilo
v prvních čtyřech dílech této řady.*

Lukáš Lamprecht se přestěhoval se svými rodiči a sestrou Lízou do malého městečka Zimoskalka. Jeho otec tam ve stejné škole, do které měl nastoupit i Lukáš, přijal místo učitele. V Zimoskalce je místo slibované vily čekal jen chátrající panský dům!

Lukáš náhodou ve svém pokoji objevil v regálu s knihami tajný mechanismus, který mu odkryl přístup ke schodišti do tajného podkroví. Tam našel velké množství flakónů a baněk, které byly naplněné

kouzelnými nápoji a prášky. Modře zbarvený prášek, jímž se Lukáš nedopatřením posypal, mu umožnil uvidět nedaleký les za domem takový, jaký ve skutečnosti je. Byl místem, které obývají kouzelné bytosti a v noci se probouzejí k životu. Od té chvíle měl Lukáš do kouzelného lesa přístup!

V Šeptajícím lese se Lukáš seznámil s vílou Štěstěnkou, malým Menokem Ranim a kočkou Panči, kteří se brzy stali jeho přáteli. Ve chvíli, kdy se Lukáš setkal s Warkem, musel uznat, že Šeptající les není tak úplně bezpečným místem. Tato stvoření podobná ještěrkám chrání Šeptající les před nepřáteli a mezi ně se počítají i lidé!

Krátce nato se Lukáš seznámil s novou kamarádkou ze školy – Ellou, která se mu tvrdošíjně přilepila na paty. Ukázalo se totiž, že je vnučkou profesora Archibalda von Thuna. Profesor obýval panský dům předtím, než se do něho nastěhovala Lukášova rodina. Jednoho dne však záhadně zmizel. Ella byla přesvědčená, že se jejímu dědečkovi muselo něco přihodit v Šeptajícím lese, kam podnikal mnoho výzkumných výprav.

Když se Ella vydala na cestu, aby svého dědečka našla, Lukáš, víla Štěstěnka, Menok Rani a kočka Panči se k ní připojili. Kouzelná mapa je zavedla na nejružnější místa Šeptajícího lesa, až se nakonec

ocitli u stromového vězení. Archibald von Thun tu byl v zajetí temné magie, kterou ho v šachu držel zlý černokněžník. Ten již před dávnými časy zaútočil na Šeptající les. To období se zapsalo do historie lesa jako „temné časy“. Od těch dob se o to, aby černokněžník nemohl vstoupit do Šeptajícího lesa, postaralo ochranné kouzlo. Kde se tento zlý mág zdržoval, nebylo nikomu známo.

Aby mohli přátelé profesora osvobodit, museli cestovat v čase do minulosti a ukořistit kapku krve z jeho mladšího Já. Ta totiž ještě nebyla vázaná černou magií na stromové vězení, a tak bylo možné kouzlo zrušit.

Na své cestě se Lukáš, Rani, Štěstěnka, Panči a Ella setkali se Štěstěnčinými rodiči, s ještě mladým profesorem von Thunem a jeho asistentem Franklinem. Došlo k několika problémům a při jejich řešení zjistili, že se srdce lesa ve své laskavé, magické podstatě rozdělilo na dvě části: jednu vložilo do Štěstěnky a druhou do její matky, vílí královny Štěstěny ze Sedmihvězdí. Tím se také vysvětlila síla Štěstěnčiných zaklínadel, která s sebou větší přinášela neočekávané vedlejší účinky.

Když se našich pět přátel vrátilo zpět do přítomnosti, osvobodili profesora. Ukázalo se však, že to byl ve skutečnosti černokněžník. Vzal na sebe totiž

profesorovu podobu a tím přátele vychytrale obe-
lstil. Černokněžník unikl na svobodu. Pravý Archi-
bald von Thun se mezitím nacházel v magickém
spánku a byl teď uvězněný místo černokněžníka.

Ve finále první řady museli přátelé proti černokněž-
níkovi Šeptající les bránit. Jemu se totiž podařilo
odstranit ochranné kouzlo, které kvůli němu bylo
vytvořené, a neplánoval nic menšího než zničit srd-
ce lesa a celý Šeptající les. Aby pětice přátel zjistila
co nejvíce o černokněžnickových slabinách, vydala
se ke kronikáři Šeptajícího lesa. Tam se dozvědě-
li, že černokněžník je stínovým dvojčetem neboli
bytostí, která je napůl člověkem a napůl magickým
stvořením. Zatímco přes den je jedno z dvojčat ak-
tivní ve světě lidí, to druhé spí jako jeho stín. Když
pak usne jeho lidská část, převezme dvojče ze Šep-
tajícího lesa takřka jeho tělo. Protože však v černo-
kněžníkovi byl stín tak mocný a čím dál víc a víc zlý,
srdce lesa před dávnou dobou člověka od tohoto
stínu oddělilo. Černokněžník se však nyní se svou
lidskou polovičkou znovu spojil, aby svou plnou
moc získal zpátky. Není to nikdo jiný než ředitel
Lukášovy školy!

Našim pěti přátelům se podařilo na poslední
chvilí černokněžníka porazit. Přitom museli víc
jak jednou překročit vlastní stín a prokázat nejen

odvahu a sílu, ale také že mají srdce. Zvládli i uzavřít portál do Stínového lesa, kam srdce lesa před dávnou dobou vyhostilo větší část stínových dvojčat. Ta teď měla posloužit černokněžníkovi jako jeho armáda. Poté, co byl černokněžník poražen, zůstala ještě lidská část stínového dvojčete: ředitel Arnold, ve kterém teď nezbylo žádné zlo.

Srdce lesa se vymanilo ze Štěstěnky a její matky a splynulo opět v jeden celek.

Hrad srdce lesa se vrátil zpět na světlo a to od té chvíle opět dává na Šeptající les pozor. Avšak ne samo. Lukáš, Ella, Štěstěnka, Rani a Panči se stali obránci lesa a ochránci hradu.

Na našich pět přátel čekají ve druhé řadě nová dobrodružství.

Předmluva

Před několika dny

Ze stropu opadávala hlína a prach. Všude se rozprostíraly pavučiny.

Jejich obyvatelé prchli před zářícím světlem, které rušilo jejich klid. Vetřelci se vplížili na měkkých tlapkách.

Jedna z koček zaprskala. S nabroušenými drápy proskočila tunelem a vyzkoušela cestu. Těsně za ní následovala mihotající se mlha, která páchla hnilobou.

„Cítím to.“ Ta slova se rozléhala jako šepot ode zdi ke zdi.

Vetřelci opustili chodbu. Krátce nato dorazili k centrálnímu uzlu mrkací dráhy, který řídil cestování do vzdálených Šeptajících lesů. Toto místo bylo součástí prastaré historie, jež tento Šeptající les utvářela – i když ho znal jen málokdo.

Zastavili před odpočívadlem, na němž bylo umístěné ovládací řízení. To se skládalo z dřevěné konstrukce pokryté rozmanitými magickými kameny nejrůznějších barev. Každý z nich měl své vyhrazené místo. Zařízení bylo celé pokryto kováním z mosazi, stříbra a zlata. Ze dřeva vykukovala ozubená kola.

Obednění se dotýkal magický paprsek. V jeho důsledku se proměnil vnější tvar a odkrylo se to, co doposud zůstávalo díky kouzlu skryto: klíčová dírka u řídícího systému. Uvnitř ní vězel Klíč klíčů.

„Postaráme se o to, aby nikdo nemohl navštívit vzdálené Šeptající lesy. Tak budou národy od sebe odříznuty a nikdo mi už nebude moci překazit můj plán.“

Jak táhl klíč z filigránového zámku, ozvalo se klapnutí. Klíč v něm zůstal ještě chvíli vězet, jako by se zdráhal, aby ho někdo vytáhl. Nakonec však zmizel v mlze.

Záře magických kamenů pohasla, spojení se přerušilo. Nikdo už nebude moci cestovat mezi lesy tam a zpět. Většina obyvatel Šeptajícího lesa si toho

ani nevšímne. Jsou až příliš zaujatí oslavami. Černokněžník byl poražen, a tak si nikdo nedělá starosti.

„To mi dává potřebný náskok.“

Mihotající mlha vzplála, pak zhoustla do směsice vypadající jako hnis. Kočky zamňoukaly a čekaly na další rozkazy. Poslouchaly na slovo.

„Mám Klíč klíčů, to však nestačí.“

Ozvalo se souhlasné zamňoukání.

Museli zajistit, aby jim inženýři mrkací dráhy nezkrížili cestu. Ti totiž měli ještě pořád náhradní klíč.

„Srdci lesa nebude trvat dlouho, než naše nekalé úmysly prokoukne. Musíme si pospíšet.“

Srdce lesa se právě navrátilo zpět. Je mocné a jeho pohled zakrátko vyrve stínu každé jeho tajemství. Než se tak stane, musí už uskutečnit náš plán.

„Nuže, začněme.“

Nechali hlínu hlínou, prach prachem a pavučinami pavučinami.

(Příliš) přátelský ředitel

Lukáš sebral veškerou svou odvalu a zaklepal.

„Dále,“ zazněl hlas ředitele Arnolda.

Jeho kancelář byla plná lidí. Pan Kombit stál před širokým psacím stolem a působil nadmíru spokojeně, vedle něho čekal pan Baumbach.

„Promiňte, nechtěl jsem rušit.“ Lukáš si žmoulal mikinu s kapucí. Všemi dobrodružstvími v Šeptajícím lese, při kterých šlo o život a smrt, by vlastně měl být utužený. Ale jakmile vkročil do ředitelny, tak ho veškerá odvaha opustila. K obavám však nebyl důvod.

„Ale kdepak, ty nerušíš,“ pozdravil ho ředitel Arnold doslova plný nadšení. „Možná přemístíme celé

setkání rovnou do auly. Tam pak může každý vyjádřit svá přání.“

Tak to tedy byla pravda, fámy nelhaly. Ředitel Arnold byl už několik dní očividně v tak dobré náladě, že promíjel školní tresty a učitelům plnil jejich přání.

A ta byla zpravidla drahá. Chemická laboratoř už dostala kompletně novou třídní sadu Bunsenových kahanů.

„K čemu to plýtvání?“ pan Kombit mávl odmítavě rukou. „Nejprve bychom měli pořídit nové počítače.“

„Schváleno,“ odpověděl ředitel Arnold.

„A zajistit novou výsadbu rostlin na školní zahradě,“ doplnil pan Baumbach. „Mám tím na mysli zahradu v japonském stylu s klikacími se cestičkami a zákoutími k sezení.“

„Jen do toho.“ Ředitel se spokojeně usmál.

Lukáš samozřejmě věděl, proč byl pan Arnold tak přátelský. Od chvíle, co byl zbaven stínového dvojčete, v něm nezůstalo nic zlého.

Byl prostě velmi milý.

„Ehm,“ přihlásil se Lukáš o slovo. Všechny oči se na něho upřeně zadívaly.

„Můj mladý příteli, co pro tebe mohu udělat?“ zeptal se ředitel.

„No, ten dramatický kroužek...“

„Naprosto úžasné,“ přerušil ho Arnold a pohladil si rukou plnovous. „To, co v něm děláte, je grandiózní.“

„Naprosto,“ potvrdil Lukáš. „Ale já bych s ním rád přestal. Protože... mě víc baví jiné věci.“ Veškerou řeč, kterou si připravil, jako by najednou zapomněl. Lukáš si sám pro sebe vzdychl. Asi z toho nejspíš nic nebude.

„Tak bude nejlepší, když s tím přestaneš,“ souhlasil ředitel Arnold.

„Prostě jen tak?“ zeptal se ohromeně Lukáš a zíral na něho.

„Samozřejmě.“

Rozhostilo se ticho. Pan Baumbach s panem Kom-bitem si vyměnili rychlé pohledy, proti ředitelovu rozhodnutí však nijak neprotestovali. Koneckonců chtěli, aby jim pan Arnold i nadále takto svévolně schvaloval jejich požadavky.

„Tak to je skvělý!“ radoval se Lukáš.

„Co je skvělé?“ zazněl hlas ode dveří.

Lukáš se otočil.

Před ním stála vysoká, štíhlá žena s černými kadeřavými vlasy. Měla na sobě bílou blůzu splývající přes pouzdrovou sukni. Na uších se jí pohupovaly safírové náušnice.

„Paní Abeniová, zástupkyně rektora,“ vykotal ze sebe pan Baumbach.

„Vy si nedáte pokoj, nemám pravdu?“ Žena věnovala oběma učitelům zlostný pohled. „Bunsenovy kahany téměř vyčerpaly rozpočet. Přesněji řečeno ho dokonce překročily.“

„Ale moje zahrada...“ koktal pan Baumbach.

„Počítače...“ doplnil pan Kombit.

„Žádné další výdaje,“ objasnila paní Abeniová.
„Od této chvíle dohlížím na rozpočet já.“

Oba učitelé už měli na jazyku námitku, avšak tvrdý pohled zástupkyně rektora jim v tom zabránil. Vypotáčeli se z kanceláře ven, značně rozladění a rozčilení, že chybělo tak málo, aby byla jejich přání splněna.

„A co ty, Lukáši?“ zeptala se zástupkyně rektora.

„Ále, já jsem tady jen tak,“ drmolil rychle.

Vzdychla. „Arnolde?“

„Tady můj mladý přítel chtěl pouze vystoupit z dramatického kroužku, jemu jsem to samozřejmě povolil.“

Paní Abeniová několikrát překvapeně zamrkala. „Nebyl to snad školní trest, který měl trvat až do konce školního roku?“

Lukáš polkl. „Možná. Asi. Zřejmě.“

„Chápu. Pak bych tedy řekla, že by sis ten trest – možná, asi, zřejmě – měl odpykat.“

„To je návrh?“ zeptal se pro jistotu Lukáš.

Zástupkyně rektora zkrřížila paže.

„Je mi to jasný, do konce školního roku.“ Lukáš kapituloval a spěšně opustil ředitelnu.

V kanceláři si ho měřila sekretářka pohledem, který jasně říkal: *Vždyť jsem ti to říkala, mohl sis to odpustit.*

Když Lukáš vyšel ze sekretariátu na chodbu, zahlédl u protější zdi Ellu. Stála tam se založenýma rukama. „Měl by ses stydět.“

To mu tak akorát ještě chybělo. „Za pokus to stálo,“ hájil se s pokrčením ramen.

„Bezostyšně využíváš toho, že se z ředitele Arnolda vytratilo veškeré zlo a umí být jen hodný. Chtěl ses vykroutit z dramatického kroužku.“

„Stejně to neklaplo.“ Lukáš zastrčil zaťaté pěsti do postranních kapes své mikiny s kapucí. „Budu v něm trčet dál.“ Vlekl se pryč.

Ella šla za ním. Obratně poskakovala vedle něho, zcela očividně spokojená s tím, že nenašel kličku, jak se z toho vyvléknout. Co se školy týče, byla prostě šprtka. „Seš přece naprosto v pohodě.“

„Jak víš, dostal jsem v divadelní hře roli komorníka. Umím tedy dobře obsluhovat. Děkuju za poklonu!“

„Tak jsem to nemyslela, to přece víš. Je mi to jasné, raději bys hrál strom,“ řekla a šklebila se u toho.

„Ten by mi byl milejší, to bych se nemusel učit žádný text,“ odvětil Lukáš. Neustále mu v uších zněl